

marie claire

Η σιωπή που έγινε χρώμα – Η μητέρα του διεθνούς αναγνωρισμένου καλλιτέχνη Νικόλα Κονταξή που διαγνώστηκε με όγκο στον εγκέφαλο στη βρεφική ηλικία, στο Marie Claire

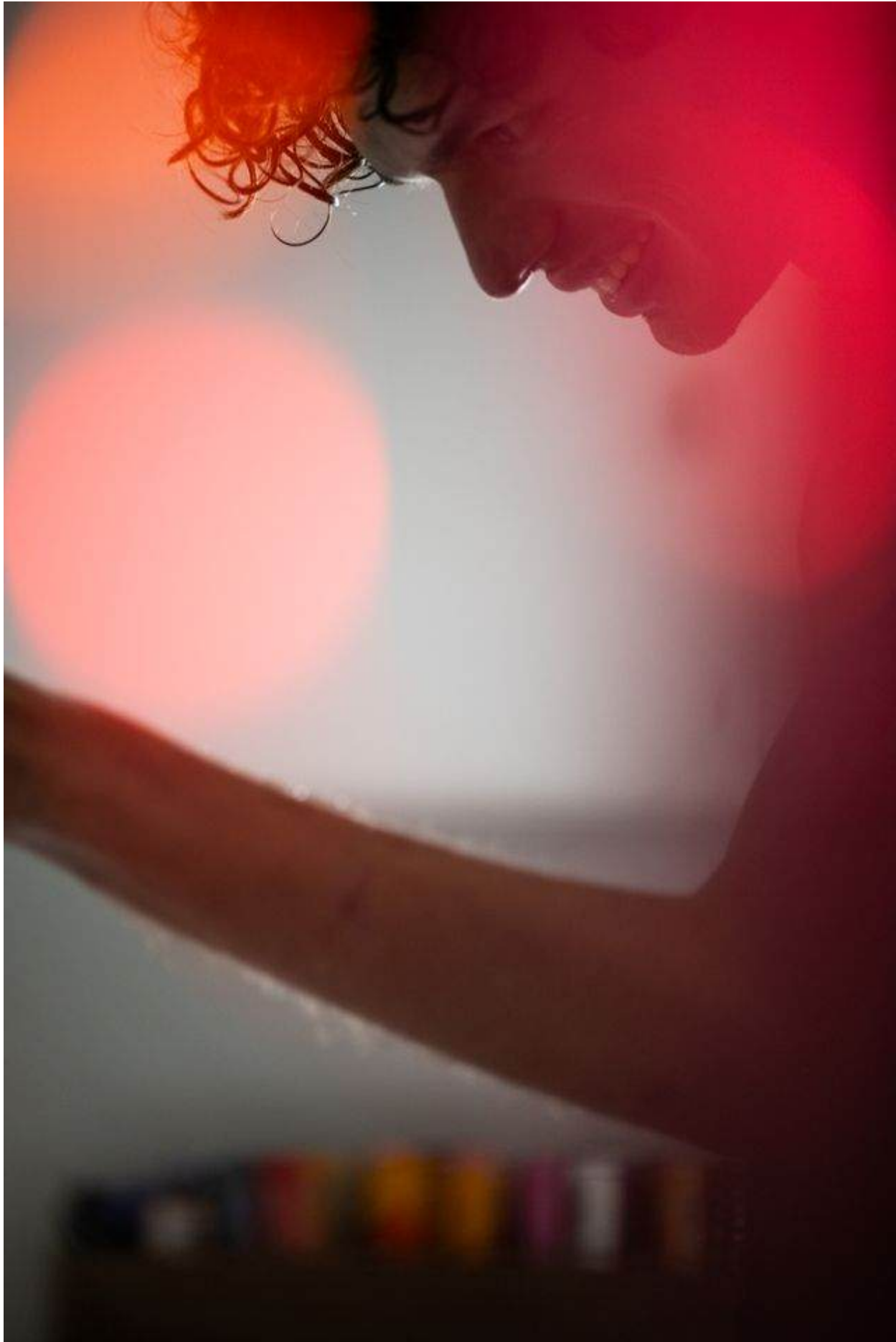
Μέσα από έναν μη εγχειρήσιμο όγκο, σιωπές και επιληπτικές κρίσεις, ο Νικόλας βρήκε φωνή στα χρώματα - χάρη στη μητέρα που τον πίστεψε, τον προστάτεψε και του άνοιξε τον δρόμο της δημιουργίας. Μία συνέντευξη του Marie Claire με την Krissan Kontaxis, για την άνευ όρων αγάπη.

από την Εβίτα Τσιλοχρήστου

16/04/2025

Ο Νικόλας Κονταξής, ένας 29χρονος Ελληνοαμερικανός ζωγράφος, αποτελεί ζωντανό παράδειγμα της δύναμης της ανθρώπινης θέλησης και της αντοχής. Σε ηλικία μόλις 14 μηνών, διαγνώστηκε με μη εγχειρήσιμο όγκο στον εγκέφαλο, ο οποίος του προκάλεσε σοβαρές σωματικές και αναπτυξιακές δυσκολίες, συμπεριλαμβανομένων επιληπτικών κρίσεων και απώλειας της ομιλίας. Παρά τις προκλήσεις, ο Forbes 30 Under 30 καλλιτέχνης Νικόλας, βρήκε στη ζωγραφική έναν μοναδικό τρόπο έκφρασης και επικοινωνίας με τον κόσμο. Αποτελεί ένα σύμβολο δύναμης, αντοχής και καλλιτεχνικής ελευθερίας. Παρά τη σοβαρή του διάγνωση και τις πάνω από 75.000 κρίσεις επιληψίας που έχει βιώσει, δημιούργησε μια διεθνώς αναγνωρισμένη πορεία στην τέχνη. Μέσα από τη δουλειά του, μετατρέπει τις προκλήσεις σε δημιουργικότητα και αποδεικνύει ότι η τέχνη δεν έχει όρια, περιορισμούς ή αποκλεισμούς.

Καθοριστικός παράγοντας στην καλλιτεχνική του πορεία υπήρξε η αδιάκοπη υποστήριξη της μητέρας του, Κρισάν Κονταξή. Αναγνωρίζοντας την έλξη του Νικόλα προς τα χρώματα και την ανάγκη του για δημιουργική έκφραση, η Κρισάν μετέτρεψε το γκαράζ του σπιτιού τους στο Ράντσο Μιράζ της Καλιφόρνια σε ένα πλήρως εξοπλισμένο στούντιο ζωγραφικής. Παρείχε στον γιο της όλα τα απαραίτητα υλικά και εργαλεία, ενθαρρύνοντάς τον να εξερευνήσει και να αναπτύξει το ταλέντο του. Η αφοσίωσή της δεν περιορίστηκε μόνο στην παροχή υλικών πόρων, αλλά επεκτάθηκε και στη συναισθηματική στήριξη, βοηθώντας τον να αντιμετωπίσει τις καθημερινές προκλήσεις της υγείας του και να βρει νόημα και χαρά μέσα από την τέχνη.

Σήμερα, τα έργα του Νικόλα Κονταξή, γνωστά για τα έντονα χρώματα και την αφηρημένη έκφρασή τους, έχουν κερδίσει διεθνή αναγνώριση, με εκθέσεις σε πόλεις όπως το Λος Άντζελες, το Σικάγο, η Νέα Υόρκη και το Λονδίνο. Η ιστορία του αποτελεί πηγή έμπνευσης, αναδεικνύοντας τη σημασία της οικογενειακής υποστήριξης και της αφοσίωσης στην υπέρβαση των εμποδίων και την επίτευξη της αυτοπραγμάτωσης μέσω της τέχνης.

Συναντήσαμε τη μητέρα του, Κρισάν στο Ίδρυμα Βασίλη & Ελίζας Γουλανδρή και στην έκθεση – ωδή στη δύναμη της ανθρώπινης θέλησης και της συμπερίληψης “Catch me” (συνεχίζεται ως τις 18/5) την ώρα που συμμετείχε ενεργά στα γυρίσματα ντοκιμαντέρ για τη ζωή και το έργο του Νικόλα. Με βλέμμα γεμάτο προσοχή και ενέργεια, κινούνταν ανάμεσα στους πίνακες του γιου της, συνομιλώντας με τους συντελεστές, παρατηρώντας κάθε λεπτομέρεια – σαν να επιμελείται προσωπικά ένα κομμάτι ιστορίας που δεν ήθελε να χαθεί. Σε ένα διάλειμμα, μιλήσαμε για το Marie Claire με συγκλονιστική ειλικρίνεια για την πορεία του γιου της, την πίστη που την κράτησε όρθια και τη δύναμη της τέχνης να μεταμορφώνει τις δυσκολίες σε φως.

Η διάγνωση και τα στάδια της αποδοχής

Πείτε μας για τα πρώτα χρόνια του Νικόλα και πώς ανακαλύψατε τον όγκο στον εγκέφαλό του.

Όλα ξεκίνησαν όταν ο Νικόλας ήταν μόλις 14 μηνών. Είχε μια μικρή κρίση και τότε πήγαμε στον γιατρό. Μας έστειλαν για μαγνητική και τότε μας ανακοίνωσαν ότι υπήρχε κάτι στον εγκέφαλο. Από εκείνη τη στιγμή, ξεκίνησε ο αγώνας μας με την πραγματικότητα αυτή.

Πώς αντιμετωπίσατε τη διάγνωση και τις επιληπτικές κρίσεις;

Ήταν ένα ταξίδι ζωής, όχι απλώς μια φάση. Οι κρίσεις αυξάνονταν και γίνονταν χειρότερες. Έπρεπε να αποδεχτούμε ότι αυτό είναι κάτι που δεν μπορούμε να “φτιάξουμε”. Και όταν δεν μπορείς να διορθώσεις κάτι, πρέπει

να μάθεις να ζεις με αυτό. Περάσαμε χρόνια αποδοχής, ελπίδας για θεραπεία, και τελικά επικεντρωθήκαμε στο πώς να έχουμε μια όμορφη ζωή, ακόμα και με αυτή την πρόκληση. Και νομίζω τα καταφέραμε.

Γιατί αποφασίσατε να μην κάνετε την ημισφαιρεκτομή, παρόλο που την πρότειναν οι γιατροί;

Διότι το ποσοστό επιτυχίας που μας έδιναν ήταν μόλις 25%. Δεν μπορούσαμε να ρισκάρουμε μια τόσο βαριά επέμβαση, με πιθανές συνέπειες την παράλυση, χωρίς να υπάρχει σαφής ελπίδα ίασης.

Η ανακάλυψη της αγάπης του για τη ζωγραφική

Πώς ανακαλύψατε την αγάπη του Νικόλα για τη ζωγραφική και το ταλέντο του;

Αγαπούσε τα χρώματα από μικρός. Τα έντονα χρώματα τον “ξύπναγαν” όταν ένιωθε πεσμένος. Είχε από νωρίς σχέση με την τέχνη, κυρίως μέσα από την εκκλησία και τη βυζαντινή εικονογραφία. Μπορούσε να στέκεται ώρες μπροστά στις εικόνες. Αυτή η αγάπη του εξελίχθηκε σε μια βαθιά καλλιτεχνική έκφραση.

Πότε άρχισε να ζωγραφίζει;

Ασχολούνταν με τα χέρια του πολύ, κυρίως λόγω των κρίσεων που τον καθήλωναν. Έκανε παζλ, χειροτεχνίες, και μέσα από αυτό δυνάμωσε τα χέρια του. Είχε τη δυνατότητα να δουλεύει για ώρες με χρώματα. Στο σχολείο ξεχώρισε στο μάθημα των εικαστικών.

Πήγαινε σε ειδικό σχολείο;

Όχι, σε κανονικό.

Η στήριξη ως μητέρα

Πώς υποστηρίζατε την καλλιτεχνική του έκφραση και πορεία;

Φροντίσαμε να έχει όλα όσα χρειάζεται: τις αποχρώσεις που αγαπά, τα εργαλεία που του αρέσουν, έναν ασφαλή και άνετο χώρο για να δημιουργεί. Αν του άρεσε το μπλε, του φέρναμε δέκα μπλε. Αν του άρεσε το πράσινο, δέκα πράσινα. Αν του άρεσε ένα ξυλάκι, του φέρναμε πέντε. Δεν μπορεί να οδηγήσει, έχει περιορισμούς, οπότε του φέρναμε πολλά πράγματα και φροντίσαμε να έχει πρόσβαση σε ό,τι αγαπά. Κατάφερα να έχει το στούντιό του, να είναι τα φάρμακά του οργανωμένα, να μπορεί να κινείται άνετα. Κι εγώ από την πλευρά μου, αναλαμβάνω όλη την “παρασκηνιακή” δουλειά – κορνίζες, εκθέσεις, φροντίδα. Ελπίζω να έχουμε καταφέρει να δείχνουμε στον κόσμο όμορφα πράγματα. Ένα ακόμη έργο που ξεχωρίζω κι αγαπώ αυτό είναι το τραμπολίνο. Όλα αυτά τα χρόνια είμαστε σαν πυροσβέστες. Όταν πέφτει, τον προλαβαίνουμε. Και γι’ αυτό εκείνο το τραμπολίνο είχε τόσο μεγάλη σημασία – ήταν η ιστορία της οικογένειάς μας.

Πόσες ώρες ζωγραφίζει την ημέρα;

Καθημερινά. Πολλές φορές ξεκινά τη μέρα του με εκκλησιασμό και επιστρέφει στο σπίτι για να ζωγραφίσει. Η ζωή του είναι ένας κύκλος μεταξύ πίστης και τέχνης. Ζει σαν ένας μοναχός της τέχνης.

Η πίστη ως καταφύγιο

Τι επηρέασε τον τρόπο που διαχειριστήκατε την κατάσταση του Νικόλα;

Η πίστη ήταν το παν. Δεν ξέρω αν θα μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα χωρίς αυτήν, για να είμαι ειλικρινής. Τις πιο δύσκολες μέρες, η προσευχή ήταν το μόνο που μας κρατούσε όρθιους. Ο Νικόλας τη χρειαζόταν. Εμείς, ως οικογένεια, χρειαζόμασταν ένα μέρος για να προσευχηθούμε μαζί – να θυμηθούμε τι είναι πραγματικά σημαντικό. Ότι υπάρχει κάτι πέρα από τον πόνο. Πιστεύω ακράδαντα πως ο Θεός δεν μας δίνει περισσότερα απ' όσα μπορούμε να αντέξουμε.

Από εκεί αντλείτε τη δύναμή σας;

Ακριβώς. Δεν είναι κάτι που το επιβάλλω σε άλλους ή κάτι για το οποίο προτρέπω τους γύρω μου – για εμάς είναι πολύ προσωπικό. Κάποιοι ίσως να είναι πιο δυνατοί και να μη χρειάζονται πίστη. Αλλά εμείς τη χρειαζόμασταν και ο Νικόλας επίσης. Για την υγεία του, για τη ζωή του. Είναι η βάση μας.

Η Krissan Kontaxis στην προσομοίωση του studio του Νικόλα, στην έκθεση

Όταν η φωνή χάνεται, μένουν οι λέξεις

Ποια ήταν η αντίδρασή σας όταν ο Νικόλας άρχισε να χάνει την ικανότητα να μιλάει;

Η λύση ήταν η γραφή. Καταγράφουμε κάθε λέξη του. Ό,τι λέει – οι κοπέλες που βρίσκονται μαζί του και τον φροντίζουν, οι φίλοι του – το γράφουμε.

Αυτές οι λέξεις γίνονται τίτλοι των έργων του. Όλα προέρχονται από εκείνον. Δεν θα υπάρξει ποτέ έκθεση με τίτλο δικό μας. Είναι δικά του όλα.

Εκείνος γράφει;

Όχι, δεν του αρέσει να γράφει γράμματα. Εμείς καταγράφουμε αυτά που λέει – ακόμα κι αν μιλήσει μόνο μια φορά μέσα στην ημέρα. Τώρα

οργανώνουμε όλο αυτό το υλικό ανά ημερομηνία. Είναι σαν αρχείο μνήμης. Ένα κομμάτι από τον ίδιο.

Το σπίτι ως καλλιτεχνικό καταφύγιο

Πώς διαμορφώσατε τον χώρο στο σπίτι για να υποστηρίξετε την καλλιτεχνική του πορεία;

Ξεκίνησε από το δωμάτιο της γιαγιάς του. Ένα μικρό τραπεζάκι, σε μια γωνιά. Μετά στο πάτωμα. Στην τραπεζαρία. Και έπειτα στο γκαράζ, που σε καλοκαίρι το μεταμορφώσαμε πλήρως. Μετακομίσαμε όλο το σπίτι σχεδόν αλλά έγινε ο χώρος του. Τώρα έχουμε φτιάξει ένα στούντιο που ενώνεται με το σπίτι. Χρειάζεται να είναι κοντά για λόγους υγείας, αλλά και για τη συναισθηματική του ασφάλεια.

Είναι μια τεράστια αλλαγή.

Ναι. Αλλά το άξιζε. Χρειάστηκαν χρόνια – 10, ίσως και 12 ή 13. Ήταν ένα μακρύ ταξίδι, αλλά κάθε στάδιο είχε τον σκοπό του. Θυμάμαι τη μαμά μου να λέει: «Μυρίζουν τα χρώματα – πρέπει να βρείτε χώρο». Ψάξαμε για εξωτερικά στούντιο, αλλά το ρίσκο ήταν μεγάλο. Το στούντιο έπρεπε να είναι δίπλα μας. Για τον Νικόλα. Για τις δύσκολες στιγμές.

Η αποδοχή είναι ταξίδι

Πώς επεξεργαστήκατε και διαχειριστήκατε συναισθηματικά αυτή τη δύσκολη πραγματικότητα;

Δεν είναι κάτι που γίνεται από τη μία μέρα στην άλλη. Είναι μια μακρά διαδικασία. Χρειάστηκε χρόνος, υπομονή, αποδοχή. Όπως ο Νικόλας θέλει χρόνο για να ολοκληρώσει έναν πίνακα, έτσι κι εγώ έπρεπε να μάθω πώς να τον στηρίζω. Έπρεπε να αποδεχτώ ότι το μέλλον του θα ήταν διαφορετικό – ίσως χωρίς γάμο, χωρίς παιδιά. Η έκθεσή του στο Ίδρυμα Βασίλη και Ελίζας Γουλανδρή ήταν ο «γάμος» του. Ήρθε όλη η οικογένεια. Ήταν μια γιορτή.

Η έκθεση “Catch me” στο Ίδρυμα Βασίλη & Ελίζας Γουλανδρή

Ποια είναι η πιο συγκινητική ανάμνηση από την έκθεση;

Η ίδια η έκθεση – η ομορφιά της παρουσίασης και το κείμενο που τη συνόδευε. Η ιστορία του μέσα στον χώρο. Αλλά και η ομάδα: η Fleurette Καραδόντη, οι μαμάδες του μουσείου, οι κοπέλες στα εργαστήρια. Η συνεργασία, η αγάπη, η επιστροφή στην Ελλάδα και η αίσθηση πως ήμασταν στο σωστό μέρος με την καλύτερη ομάδα. Αισθανθήκαμε σαν να γυρίσαμε σπίτι.

Καταγράφοντας την έκθεση – ένα αρχείο μνήμης

Τι ετοιμάζετε με το συνεργείο παραγωγής στο μουσείο;

Καταγράφουμε τα πάντα. Δημιουργούμε ένα αρχείο μνήμης – για να μην ξεχαστεί τίποτα. Η ιστορία μας. Η ιστορία της Ελλάδας. Των εγκαίνιων, της έκθεσης, των εργαστηρίων, των ανθρώπων που μιλούν. Όλα αυτά είναι κομμάτια της πορείας μας. Ίσως κάποτε γίνει ένα ντοκιμαντέρ.

Το Καλλιμάρμαρο και η ένταξη

***Είδαμε το Καλλιμάρμαρο να φωταγωγείται με το έργο του Νικόλα,
“Yes, I Can”.***

Ήταν υπέροχο. Δεν ήθελα να το αναφέρω τότε, για να μη «κλέψει» από την έκθεση. Αλλά ήταν τόσο δυνατό, γιατί δεν αφορούσε μόνο τον Νικόλα – αφορούσε την ένταξη. Όλοι έχουμε κάτι να αντιμετωπίσουμε. Η τέχνη του χρησιμοποιήθηκε για να δώσει φωνή σε όλους. Ήταν μια πράξη συμπερίληψης. Ένας εορτασμός του «μαζί».

Μήνυμα προς τις μητέρες

Ποιο είναι το αγαπημένο σας έργο του;

Έχω κάποια στο σπίτι που αγαπώ ιδιαίτερα. Μπορεί να μην είναι στην έκθεση, αλλά τα έχω στην καρδιά μου.

Τι θα λέγατε σε άλλες μητέρες που ζουν παρόμοιες καταστάσεις;

Δεν είναι εύκολο. Αλλά μην σας φοβίζει αυτό. Ζήστε μέσα στο δύσκολο. Αποδεχτείτε ότι η ζωή μπορεί να αλλάξει. Είστε απλώς σε άλλο καράβι, με άλλη διαδρομή. Όμως το καράβι κινείται, και η θέα μπορεί να είναι υπέροχη. Ίσως να μην γίνει όπως την ονειρευτήκατε, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα είναι όμορφη. Μπορεί να είναι απλά... διαφορετική με τις δικές της εκπλήξεις. Αν νιώθετε ότι δεν αντέχετε άλλο, θυμηθείτε πως ο καθένας έχει τον δικό του δρόμο. Για εμάς, αυτός ήταν ο δρόμος μας – και κατέληξε εδώ. Γι' αυτό θα έλεγα: Προσευχηθείτε. Και να είστε θετικές. Ακόμα και μέσα στη δυσκολία υπάρχει ομορφιά. Όταν κάτι δύσκολο σου έρχεται, να λες: «ΟΚ, είναι δύσκολο. Αλλά υπάρχει κάτι μέσα σε αυτό για μένα. Κάτι που θα με κάνει καλύτερη». Στην περίπτωση του Νικόλα, μέσα από τους περιορισμούς του – που δεν μας άρεσαν – γεννήθηκε η τέχνη. Το «δεν μπορεί να...» γέννησε το έργο.

Ποια είναι τα επόμενα σχέδιά σας μετά την έκθεση στην Ελλάδα;

Ελπίζουμε να συνεχίσουμε με αντίστοιχες εκθέσεις σε μουσεία στην Αμερική, με παρόμοια προγράμματα για οικογένειες και άτομα με αναπηρίες. Θέλουμε να φτάσει το μήνυμα όσο το δυνατόν πιο μακριά.

Φωτογραφίες: Penguin Productions/Χενια Tsilochristou, προσωπικό αρχείο Krissan Kontaxis για το Marie Claire

<https://www.marieclaire.gr/art-lifestyle/i-siopi-pou-egine-chroma-i-mitera-tou-diethnous-a-nagnorismenou-kallitechni-nikola-kontaxi-pou-diagnostike-me-ogko-ston-egkefalo-sti-vr-efiki-ilikia-sto-marie-claire/>